

עוד לפני שהיה דואר אלקטרוני ולפני אמזון הייתה לנו ציפור דוכיפת שהביאה את הדואר, אפילו עוד לפני שהוכרזה כציפור הלאומית. הייתי ממתין בציפייה גדולה לקבל ממנה מכתבים, את המגזין "מעריב לנוער" וגלויה שהגיעה מטיול של דודים בחו"ל, שבינתיים כבר חזרו לארץ. בעצם אליהו הדוור היה האיש שמחלק את הדואר בישוב. עובר מבית לבית ושלשל את המכתבים בתיבות הדואר. היו פעמים שלא הגיע דבר דואר, כי הכלב שלנו, ששמר על טריטוריה פחד מאליהו והרחיק אותו בעזרת נביחות ואיומיים מצידו... סבתא שלי, אדית, שבנתה את הבית, (כלומר אורי ביהם תיכנן ובנה), היא רק רכשה... וקבעה בקידמת החצר תיבת דואר מחרס בדמותה של ציפור הדוכיפת, הסיבה לבחירת הציפור היתה בגלל ביקוריה בדשא שלנו בתקופת הקיץ, את התיבה יצר דורון בר אדון. באותה תקופה משפחות רבות רכשו ממנו תיבות דומות בצורות שונות שחלקם, אני מאמין, עדיין נמצאות ואולי הוסבו לעציצים.

על התיבה שלנו היה חרוט שם משפחתה של סבתי – בינטר - ומעליה במשיכת מכחול בצבע אדום –אביעד-. הדוכיפת הביאה לנו דואר, עד שהופסקה החלוקה לבתים כנראה באמצע שנות התשעים, אולי לפני. מאז עברו השנים והיא הייתה זרוקה בחצר בין השיחים ללא שימוש. באיזה שהוא שלב נשברו לה הזנב והמקור. שכבה על הצד כשעין אחת שלה מביטה אל חצר בלי הדשא, שאותו ייבשנו בגלל כמויות המים שצרך. זו גם הסיבה שציפור הדוכיפת כבר לא מגיעה לבקר אותנו. לאחרונה החלטתי שהגיע הזמן לשפץ את הדוכיפת ולהחזירה בדיוק לאותו המקום שבו עמדה גאה בפתח החצר במשך שלושים שנה בצפייה שאולי שוב יגיע דואר לביתנו. יום אחד לא מזמן זה קרה, בבפנוכו של הדוכיפת חיכתה הודעה "חברת חשמל מודיעה על הפסקת חשמל זמנית" ופלאייר של גן. אולי אתייעץ איתו מה לשתול בגינה כדי להחזיר גם את ציפור הדוכיפת לחצר.

